

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 534: Xét Về Tánh, Nhất Chân Pháp Giới Vốn Không Sai Biệt, Vốn Dĩ Thường Hằng, Làm Gì Có Các Tướng Ngã, Nhân, Chúng Sanh, Thọ Giả

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 046)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【 Xét về Tánh, Nhất Chân Pháp Giới vốn không sai biệt, vốn dĩ thường hằng, làm gì có các tướng ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả. 】

Đây là đứng trên mặt Tánh mà nói, đứng trên mặt Thể mà nói, và đứng trên cảnh giới hiện lượng của Phật cùng các vị Đại Bồ Tát mà nói. Vì sao chư Phật, Bồ Tát lại tự tại như vậy, có trí huệ lớn như vậy, có thần thông lớn như vậy? Đạo chơi trong thế gian mười pháp giới. Những trí huệ và năng lực này của các Ngài từ đâu mà có? Phật bảo với chúng ta rằng, trí huệ và năng lực của Phật cùng các vị Đại Bồ Tát, tất cả chúng ta thấy đều có đủ, không phải nói là chỉ các Ngài mới có còn chúng ta thì không. “Đó là do các Ngài tu mà có, chúng ta không tu”, Phật nói quan niệm này của quý vị là sai lầm, không phải do tu mà có, mà là trong tự tánh của quý vị vốn dĩ đã trọn đủ, không phải do tu mà thành. Những gì do tu mà có đều là giả, không tu thì không có, tu mới có, thì đó không phải là chân thật. Phật giảng cho chúng ta rằng đó là bản năng của tự tánh, bản năng ấy vì sao hiện tại chúng ta lại không có? Đó là bởi vì bản năng của chúng ta hiện nay đang bị chương ngại che lấp đi rồi, nó không khởi tác dụng, chứ không phải nói là nó không có. Cho nên chính quý vị phải có tín tâm.

Chữ “Tín” giảng trong Phật Pháp, không giống với chữ “tín” mà ngoại giáo giảng. Ngoại giáo giảng về chữ tín, họ không tin bản thân mình có năng lực, không tin bản thân mình có trí huệ. Lúc tôi ở Mỹ, có một lần vài vị mục sư Cơ Đốc giáo đến thăm tôi, dường như khoảng tầm bốn vị, họ đến thăm tôi. Nghe nói chúng tôi là những người niệm Phật tu Tịnh độ, ông ấy vô cùng hoan hỷ, ông ấy nói Cơ Đốc giáo chúng tôi điều đầu tiên là đức tin (tín tâm), các ngài niệm Phật cũng đặt chữ tín lên hàng đầu, điều này chúng ta đều giống nhau. Tôi nói: Không giống. Ông ấy hỏi: Vì sao không giống? Tôi đáp: Chúng tôi tin chính

mình là Phật, ông có thể tin chính ông là Thượng Đế không? Điều này thì ông ấy không dám nói rồi. Tôi nói: Đức tin của các ông, là tin vào Thượng Đế chứ không tin vào chính mình; chúng tôi tin bản thân mình là Phật, tin trí huệ và đức năng của chính mình so với Phật không có hai khác. Chúng tôi điều thứ nhất là tin vào chính mình, điều thứ hai là tin Phật; còn họ điều thứ nhất là tin Thượng Đế, không thể tin vào chính mình. Như vậy làm sao có thể giống nhau được? Đương nhiên là không giống. Nếu người học Phật không tin chính mình là Phật, không tin trí huệ và đức năng của chính mình hoàn toàn giống hết như Phật, thì quý vị sẽ chẳng thể thành Phật được. Ngẫu Ích Đại sư trong tác phẩm “Yếu Giải” có giảng về chữ Tín, Ngài giảng có sáu điều (Lục tín), điều đầu tiên chính là tin vào chính mình (Tín tự), đây là điều kiện căn bản, phải tin tưởng vào chính mình, lẽ nào lại không thể chứ! Quý vị học giảng kinh, mà không tin mình có thể giảng kinh, thế thì xong rồi, quý vị cả đời sẽ không biết giảng. Quý vị tin mình biết giảng, quý vị nhất định sẽ giảng hay hơn bất cứ ai, quý vị cũng giống như chư Phật, Bồ Tát, không có hai khác, làm sao có thể giảng không hay chứ? Đó là do bản thân không có niềm tin vào chính mình. Vì sao lại không có niềm tin, là vì đã mê mất tự tánh, đây chính là mê hoặc.

Nếu luận từ trong tự tánh, hết thấy vạn pháp hoàn toàn là bình đẳng, có những sự việc ngã, nhân, chúng sanh này không? Có. Vừa rồi đã nói “sự” tức là hiện tượng, “thể” nhất định hiện tượng, bất luận hiện tượng gì cũng đều là bình đẳng. Cho nên xét từ trên Tánh Thể mà nói, thì không có tướng danh tự, không có tướng ngôn thuyết, lại càng không có tướng cảnh giới. Thế Tôn vì chúng ta mà giới thiệu thế giới Tây Phương Cực Lạc, quý vị tụng kinh nghe kinh, tôi không biết quý vị đã nghe rõ ràng chưa? Đã hiểu rành rẽ chưa? Người ở thế giới Tây Phương rất đông, quá nhiều, số lượng đông đảo đến mức không có cách nào tính đếm được, quý vị xem “Kinh Vô Lượng Thọ” thì sẽ rõ. Tất cả mọi người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc đều không có họ tên, không có họ tên thì tìm người chẳng phải là rất khó sao? Cũng không có đánh số thứ tự, quý vị muốn tìm người thì tìm bằng cách nào? Mỗi người đều có thần thông, đối với mọi người đều tường tận gốc gác, tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn. Thành thực mà nói, đối với phàm phu chúng ta mà nói thì thật sự là bất khả tư nghị, vì sao vậy? Người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc vóc dáng cao bằng nhau, khuôn mặt đều giống y hệt nhau. Chúng ta gặp anh em sinh đôi, tướng mạo giống nhau, chúng ta đều phân biệt không ra, cứ hay nhận nhầm người ta. Thế giới Tây Phương Cực Lạc đông người đến thế, tướng mạo lại hoàn toàn giống nhau, một chút xiu

sai biệt cũng không có. Sinh đôi vẫn còn có chút khác biệt, vẫn còn có dấu vết để nhận biết, thế giới Tây Phương Cực Lạc không có dấu vết nào cả, tướng mạo ấy hoàn toàn giống hệt với Phật A Di Đà, thân thể cũng y như vậy. Nơi cư ngụ cũng không có chuyện nói ở đường nào, số nhà bao nhiêu, không có! Thấy đều không có. Vì sao không có? Chính là như chỗ này đã nói, không có phân biệt, không có chấp trước, không có vọng tưởng, thế nhưng đối với mỗi người thì trong tâm tự nhiên rõ ràng, tự nhiên thấu suốt, không cần phải suy nghĩ xem, người đó từ đâu đến? Không cần, như thế là tác ý rồi, không cần thiết. Vừa đối trước cảnh giới, thì tự nhiên thấy đều minh liễu, một người cũng sẽ không nhận nhầm. Thế giới đó gọi là thế giới bình đẳng, cảnh giới giải thoát bất tư nghị. “Cảnh giới giải thoát bất tư nghị” trong “Kinh Hoa Nghiêm”, chính là thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Phật giảng cho chúng ta nghe, là bởi vì chúng ta có phân biệt, có chấp trước, Phật thuận theo sự phân biệt chấp trước của chúng ta mà nói. Phật A Di Đà ở thế giới Tây Phương Cực Lạc giảng kinh thuyết pháp, còn dùng đến ngôn ngữ hay không? Không dùng nữa. Còn dùng những danh từ Phật học này nữa không? Cũng không dùng nữa rồi. Phật vừa phóng quang, làm một động tác, thì Pháp đó đã giảng xong rồi, tất cả chư Bồ Tát này thấy nghe liền hoàn toàn thông đạt, tuyệt đối sẽ không hiểu sai ý. Dùng ngôn ngữ để thuyết pháp là phương pháp rất vụng về, là phương pháp rất cực nhọc. Ở thế giới Ta Bà chúng ta, phàm phu ở bậc cao không dùng ngôn ngữ, tôi nghĩ quý vị đều đã từng nghe nói qua. Trong Tứ thiên thiên có cõi trời Quang Âm, người ở trời Quang Âm, người với người qua lại không nói chuyện, mà phóng quang, ánh sáng vừa phóng ra, đối phương liền hiểu rõ. Quý vị cảm thấy rất kỳ diệu, thực ra mỗi lần quý vị đi qua ngã tư đường, chẳng phải đều có ánh sáng sao? Đó chính là đang thuyết pháp, ánh sáng xanh vừa bật lên, quý vị có thể đi qua, ánh sáng đỏ vừa bật lên, thì không được phép đi qua, thấy đều đang phóng quang! Người ở cõi trời Quang Âm qua lại biểu đạt ý tứ không dùng ngôn ngữ, mà phóng quang! Cho nên họ cao minh hơn chúng ta.